

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Promptvarii exequialis pars ...

Continens centurias II. dispositionum, quibus themata funebria sive
scripturae dicta varia ...

Bidembach, Felix

Francofurti, 1625

Thema II.

[urn:nbn:de:bsz:31-130978](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-130978)

THEMA II. EX NOVO. TEST. 415

comites ad gehennam querere, non excusare peccatum
Syr. 7. v. 17.

II. De via arcta & porta angusta sæpe cogitandum, ne sic nos hanc viam ingressuri oneremus, vt excludamur ab hac porta. Non capit hæc porta onustos diuitiis iniustus, auaritia, &c. Thûr ist zu eng / der Sellsack / Job. 31. vers. 24. mag nit hinein. Alii hastam oblongam volunt secum sumere ingressuri hanc portam, quæ nec transuersa nec erecta nos introire patitur: Hi sunt qui inuidi, inimici, vindictæ cupidi, contentiosi, amari, &c. sunt erga alios. Illa opera carnis coniunguntur. Gal. 5. v. 19. & prædicitur, quod non possunt ingredi.

Ebrii hencen zu viel Slaychen an sich: non intromittuntur. Sic de cæteris. Porta capit non nisi nudos ab omnibus sceleribus, & indutos veste nuptiali. Christo, fide, Matth. 22.

III. Quantum errent, qui existimant, vnumquemque in sua Religione saluari, hinc facile patet.

FINIS.

THEMA II.

Matth. 7. v. 21.

*Non omnis, qui dixerit mihi, Domine, Domine, intra-
bit regnum cælorum, &c.*

DISPOSITIO.

Omnes omnino homines ad communionem doctrinæ cœlestis vocatos esse diuinitus, ab exordio mundi vsque in præsentem diem, ex Parabola Matth. 20. vers. 1. & Matth. 22. v. 1. aliisque scripturæ locis, 1. Tim. 2. v. 4. & 2. Pet. 2. v. 9. Rom. 10. v. 19. Col. 1. v. 23. patet.

Ex vocatis autem, paucos electos ipse Christus author est, Matth. 20. v. 16. & 22. v. 14.

Neque vero à consortio regni cœlestis exclusos eos tantum, qui vocari non comparuerunt, hoc est, Deum non agnouerunt, vt Gentes, Turcæ, Iudæi: sed & inter

eos, qui comparuerunt vocati, & Euangelium amplexi sunt, & qui fidem Christianam ore profiteantur, multos exciudi præter ea, quæ modo allegauimus loca, etiam verba prælecta testantur. Vbi hos etiam à se dimittit Christus inanes, qui Domine, Domine dicunt.

Multum itaq; refert scire, quinam Regni cælestis certi sint hæredes, qui vero non: ne quis forte seipsum decipiat.

Videamus igitur Quinam ex his qui Christianismum profiteantur, pro veris Christianis & hæredibus Regni cælestis olim agnoscendi sint: qui vero non. De falsis primum, deinde de his veris Christianis dicemus.

I. Pars.

Non omnis, qui dixerit mihi, Domine, Domine, & cetera: Mirum videtur possit, cur hoc agit fecit Dominus. si dicatur: Domine, Domine, cum hoc ipsum Dauid frequentè dixerit in Psalmis.

Fortassis horum tantum oratio nõ placet, quos absoluto quodam decreto reprobat Deus, vt nonnulli fingunt. Illi si maxime vellent etiam facere officium, non sunt grati, &c. Neutiquam hæc est sententia.

At notanda sententia Christi, quæ aliud infert. Non damnat eos, qui ipsum agnoscunt & celebrant Dominum, sicut Thomas, Dominus & Deus meus, Joh. 20. v. 29.

At nõ omnes illos docet sibi placere: qui verbis ipsum profiteantur Dominum. Ratio. Quia multi verbis profiteantur se Deum scire, at eundem factis abnegant: sicut Tit. 1. v. 16. Paulus ait Pseudo Christianos & hypocritas intelligit: qui aliud ore prædicant, aliud factis demonstrant. Imo in sequentibus clarius exponit, quinam sint tales: etiam hi interdum, qui in nomine eius prophetent, imo qui etiam miracula edant. Possunt enim illa dona prophetiæ & miraculorum interdum impiis conferri: qualis erat Iudas Ischarioth. Prophetarunt etiam Belem, Num. 23. vers. 7. & Caiphas, Ioan. 11. vers. 51. Quin & Saul

& Saul inter Prophetas, 1. Sam. 19. v. 24. Eiecerunt etiam filij Sceuæ dæmonia, Act. 19. vers. 14. at non sine damno. Ideoque Apostolus talem fidem miraculosam etiam reiecit, 1. Cor. 13. vers. 2. si maxime montes possit quis transferre. Externa enim non respicit Deus, sed cor intuetur; & aliud requirit, quod placeat ipsi, de quo in 2. parte.

L. Sicut multi PseudoProphetae, ita semper sunt PseudoChristiani, *MantChristen / ScheinChristen*. Multi egregie sciunt loqui de Domino, & possunt prophetare, id est, annunciare in aliis ingentia Dei beneficia & miracula: qui tamen non placent Deo. Neque vero Deo ulla culpa damnationis tribuenda: sed ipsis, quia sunt hypocritæ. Quia *cor non est rectum*, quod de Simone Mago dicitur, Act. 8. v. 21.

Speciem habent pietatis, at vim eius abnegarunt, 2. Tim. 3. v. 5. De talibus Dominus, Psal. 50. v. 16. Quare verbum meum in ore tuo, qui tamen odisti disciplinam, &c.

Vbi quoque enumerantur singularia vitia, quibus Deum offendant. Vide ibi vsque ad v. 21.

Odit enim Deus fictam illam sanctimoniam, in quam inuehitur per Prophetas sæpissime. Elai. 29. v. 13. & 48. v. 1. & 2. & Esa. 58. v. 2. Hier. 5. v. 2.

Sic Christus Phariseos hoc nomine reprehendit sæpissime. Matth. 15. v. 7. 23. v. 13. & sequentibus, sepulchra dealbata vocans, Matth. 23. v. 27.

Vsus huius loci sit is, 1. Ne piceas nostra sit ficta, Syr. 1. v. 56. & 18. v. 23. *Lass dir Ernst sein!*

Cor intuetur Deus, 1. Sam. 16. v. 7. Psal. 7. v. 10.

2. Neminem nos iudicemus, vel probando vel condemnando, qui externam speciem habet pietatis: quia non sumus *xepdo v. 54*. Quod soli Deo [1. Reg. 8. v. 39.] conuenit. Vide 1. Cor. 4. v. 5. non ante tempus.

III. Pars.

Quinam autem pro veris Christianis habendi sint, iam porro Christus paucis verbis ostendit: *Qui fecerit*
Dd *-volum-*

voluntatem patris mei celestis. Hoc loco mox respondebunt nostrates: *Quæ est igitur voluntas Domini, ut faciamus illam? Es soll an vns nicht sehen.*

Facere autem voluntatem Dei, est facere iuxta verbum ipsius, in quo suam voluntatem nobis Dominus patefecit.

Breuiter autem, hæc est voluntas Dei: vt 1. recte credamus, 2. & ex fide pie viuamus. Hanc esse Dei voluntatem, patet ex his scripturæ locis.

1. Primum de fide sic ait Christus, Joh. 6. v. 40. Hæc est voluntas Dei, vt qui videt & credit in filium, per cum habeat vitam. Id ipsum etiam opus Dei vocat, Joh. 6. v. 29. Et quod hæc sit voluntas patris, vt audiamus filium, & credamus, vox Patris de cælo testatur, Matt. 3. v. 17. & 17. v. 5.

2. Deinde est voluntas ipsius, vt sancte & pie viuamus, 1. Thess. 4. v. 3. Hæc est voluntas Dei, vestra sanctificatio. Et id testatur ipse, Leuit. 19. vers. 2. Estote sancti, quia ego sanctus.

Lo c v s. En, charissimi, lubet iam alloqui vos, verbis Moïsi, Deut. 30. v. 11. Hoc verbum non est supra vos, &c. Scitis enim quæ sit voluntas Dei. Scitis seruum facientem, habere laudem à Domino, non facientem plagas multas. Luc. 12. Habemus exemplum sanctorum Angelorum, qui faciunt voluntatem, Psal. 103. v. 21. Et omnium creaturarum, Psal. 148. v. 8. Nos oramus, Fiat voluntas tua. Quid igitur causæ subest, quo minus faciamus.

Omnes vultis esse Christiani; Demonstrate hoc ipso opere, ne audiat, Non noui vos, Matth. 7. v. 23. At qui facit voluntatem, hic foror, hic frater meus, Matth. 12. v. vlt. Et Marc. 3. in fine.

Audiuntur etiam preces eorum, qui faciunt voluntatem Domini, Joh. 9. v. 31.

Summa: Beati qui faciunt voluntatem eius. Hi enim Christiani sunt, & ingredientur in regnum cælorum.

Vfus huius loci is est, 1. Vt probemus nos, an sumus in fide, 2. Cor. 13. v. 5. & faciamus quod Deo placet.

Ne

De qua scriptura
negam quam
facile in
liber partem
de, ac si ha
quom in i
Novi T. a, f
a. Protem
rei in
1. Virque a
mas, ut quo
de, Pal. 40.

De seruo
per Christum

Historia
dam, prefe
uert, quod
in Euange
Luc. 7.

iam igitur
integram tra

1. Dicem
2. Decem

3. De inte
4. De Chr

Postulat si
hinc et leu
quod p. 10, &c

THEMA III. EX NOVO TEST. 419

Ne quis seipsum decipiat: aut faciat voluntatem carnis, magis quam Dei, Eph. 2. v. 3.

Facile hinc unusquisque coniecturam facere pōtest, an habeat partem in regno cœlorum: si fecit voluntatem Dei, &c. Si hætenus non fecit, porro illam studeat facere, quantum in ipso est. Si hoc non vult facere, audiet, NON NOVI T E S, si maxime Domine, Domine, dixerit.

2. Vt oremus: Dōce nos facere voluntatem, Pſal. 143. verſ. 10.

3. Vtque agnoscamus infirmitatem nostram, & rogemus, vt quod nobis deest, ignoscatur propter eum, qui dicit, Pſal. 40. v. 8. Voluntatem tuam facio, &c.

F I N I S.

THEMA III.

Matth. 8. à v. 5. ad v. 14. Luc. 7. v. 1.

De seruo centurionis Capernaïtici paralytico, sanato per Christum.

D I S P O S I T I O.

Historiam hanc magni faciendam & sæpius meditandam, præsertim cum circa ægrotos versamur, ex hoc apparet, quod illa cum omnibus suis circumstantiis à duobus Euangelistis est accuratissime descripta, Matth. 8. Luc. 7.

Eam igitur ex historia illa duorum Euangelistarum integram tractabimus hac vice.

1. Dicemus, de seruo ægrotato.
2. De cura & sollicitudine Domini, pro seruo.
3. De intercessione seniorum pro centurione.
4. De Christo seruum sanante.

[Possent singula singulis concionibus etiam tractari, in funere serui alicuius fidelis, aut militis, & capitanei, vel paralytici, &c. prout fert occasio.]

Dd 2

I. Pars.